

Wall Street și Revoluția Bolșevică

—
ANTONY C. SUTTON

ANACRONIC

„I saw, in fact, history being written not in terms of what happened but of what ought to have happened according to various ‘party lines’...” (George Orwell)

Pentru a face libertatea să dispară, mai întâi trebuie suprimată diseminarea adevărului, obișnuia să spună profesorul Sutton. În secolul trecut, adevărul nu a prisosit, chiar și în ceea ce s-a numit lumea liberă. Scriitorii care vorbeau, de pildă, despre mizeria totalitară, crimele și lagărele comuniste, erau marginalizați, contestați sau, pur și simplu, ignorați. Soarta lui Orwell și Panait Istrati este simptomatică. Mult mai comode și mai bine primite de mediul academic, bancar și cultural erau reportajele glorioase despre miracolul sovietic, publicate în ziarele prestigioase ale Occidentului[1]. A trebuit să treacă suficient de mult timp până când amploarea și profunzimea catastrofei provocate de bolșevici să fie acceptate, deși până astăzi se mai pot întâlni edulcorări și reevaluări. Și, pe urmele lui Sutton, ar putea fi deschisă o întreagă discuție dacă această acceptare a răului comunist a fost făcută sub presiunea dezvăluirilor sau din nevoia de a consolida, prin opoziție, un partener dialectic. Desigur că fenomenul nu s-a limitat doar la negarea crimelor comise de comuniștii ruși, ci a ținut întregul demers global-colectivist [2] .

Calea cea mai insidioasă de suprima adevărul este acoperirea lui sub o mulțime de fapte irelevante și multe, nesfârșite, minciuni, rostogolite ad nauseam. Din acest punct de vedere, Antony Sutton mărturisea că pentru cercetările sale istorice privind legătura dintre sistemul bancar apusean și încarnările totalitare ale secolului XX., a fost persecutat, dar nu penalizat, legal”. Opera sa impresionantă, tulburătoare, cu adevărat iconoclastă, demolatoare de presupoziii și lozinci bine întipărite, blindată exclusiv cu documente oficiale, imbatabile, a fost trecută cu vederea, ignorată, dar niciodată contestată.

Ceea ce făcea și încă face inacceptabile cărțile sale, ceea ce demonstra fără putință de tăgadă Sutton era ilustrarea complicității criminale pe care „establishmentul anglo-saxon” a avut-o, atât cu Revoluția Bolșevică, cât și în consolidarea puterii comuniste de-a lungul timpului, prin ajutoare financiare, militare, tehnologice și logistice.

Trilogia „Western Technology and Soviet Economic Development”, publicată între 1968 și 1973, descria în detaliu sprijinul obținut de comuniștii ruși în crearea unei economii cât de cât funcționale, iar „Wall Street și Revoluția Bolșevică” (1974), apărută astăzi și în ediția română, documenta intervenția indispensabilă a bancherilor americani în triumful lui Lenin&co. asupra guvernului provizoriu și, mai apoi, în Războiul Civil.

Așadar, nu e vreo surpriză de ce Sutton a fost boicotat, iar numele său este astăzi încă prea puțin cunoscut. Deprinși a gândi în opoziții binare, mai mult sau mai puțin marxiste (capitalism-comunism, revoluționari-bancheri, etc.), lucrările sale spulberă toate aceste distincții false și contestă argumentat un întreg mod ideologic de a vedea lumea. După ce parcurgi cărțile lui nu îți ia mult timp până când realizezi că aproape tot ceea ce ai fost învățat despre trecutul recent este falsificat sau, în cel mai bun caz, denaturat. Însuși Sutton, fost profesor la California State University și cercetător la Hoover Institute al Stanford University, declara tăios, într-o conferință, că în universități se studiază aproape numai minciuni, nesustinite de dovezi. „Este istoria establishmentului, istoria oficială, care domină manualele istorice, editurile importante, media și rafturile bibliotecilor. Linia oficială presupune întotdeauna că evenimente precum războaiele, revoluțiile, scandalurile, asasinatele sunt, într-o măsură mai mare sau mică, rezultatul unor evenimente fără legătură între ele. Prin definiție, ele NICIODATĂ nu pot fi opera unor conspirații, nu pot apărea din acțiunea planificată și premeditată a unor grupuri”.

Sutton nu a basculat în direcția opusă, a unui (horibile dictu) conspiraționism ieftin, garnisit cu teorii abracadrabante[3] care ating realitatea, câteodată, doar întâmplător. Din postura unui profesor universitar cu experiență, el avertiza asupra meticulozității și probității de care trebuie

să dea dovadă un istoric serios. În opinia sa, cercetătorul modern trebuie întotdeauna să se bazeze pe documente oficiale (necunoscute), pe declasificări, și doar atunci va avea speranța că va putea schimba versiunea acceptată a trecutului. Și din acest punct de vedere, lucrările sale sunt aproape un unicat în peisajul istoric contemporan, deoarece se bazează exclusiv pe surse primare: arhive de stat, acte bancare, memorii [4]. Mai mult, spunea Sutton, istoricul trebuie să se asigure că tot ceea ce publică este în întregime exact, altfel va fi complet decredibilizat pentru cea mai mică greșeală. „Bătălia pentru adevăr nu poate fi câștigată decât prin fapte” a rămas, până la final, crezul său profesional.

Lumea academică, mereu „interesată să promoveze colectivismul”, nu l-a iertat pentru curajul de care a dat dovadă. „Am fost forțat să plec de la două universități (UCLA și Stanford), mi-a fost refuzat profesoratul la Cal State Los Angeles. De fiecare dată când scriu ceva, se pare că lezez persoane sus-puse și sunt aruncat în gura lupilor”, spunea Sutton, într-un interviu[5]. După ce a publicat „National Suicide: Military Aid to the Soviet Union”, republicată mai târziu cu titlul „The Best Enemy Money Can Buy”, Hoover Institute l-a concediat, sub pretextul că informațiile prezentate nu erau publice și că a plagiatizat propria carte aflată în pregătire la Hoover, deși documentele în discuție erau declassificate, accesibile legal oricărei persoane interesate, iar ideea de plagiatizat nu putea fi luată în considerare, câtă vreme tocmai editura solicitase explicit scoaterea acelor pasaje din carte.

Glenn Campbell, directorul Institutului și cel care ulterior va deveni consilier pe politică externă al președintelui Ronald Reagan, l-a numit „o problemă”, l-a declarat „persona non-grata” și l-a amenințat că nu va supraviețui. La rândul său, celebrul publicist neoconservator William Buckley l-a etichetat drept „ticălos (jerk)”. Au existat chiar și încercări de a-l decredibiliza prin asocierea sa cu mișcările de extremă-dreapta, dar cum nu exista absolut nimic concret, această tentativă a fost abandonată[6].

Iritante pentru status-quo și imposibil de contestat, cărțile sale au fost, înainte de explozia internetului, practic intruabile. „Wall Street and Soviet Technology”, de exemplu, a stat în print 31 de ani, cu tiraje confidențiale, doar pentru simplul motiv că dispariția ei oficială de pe piață ar fi însemnat un transfer al drepturilor de proprietate către autor. Drept urmare, Stanford University s-a mulțumit să scoată un număr redus de exemplare în fiecare an, de negăsit pe piață sau în biblioteci. „Wall Street și Revoluția Bolșevică” era, la apariție, după cum mărturisea profesorul Sutton, pe locul întâi în cea mai importantă revistă de recenzii, dar, în fapt, foarte puține librării aveau cartea.

Trebuie amintit, totuși, că ideile sale au primit și recunoașteri oficiale. Parțiale, marginale, aproape spuse în șoaptă, aruncate printre note de subsol. Richard Pipes, fost profesor la

O istorie inconfortabilă

Scris de Ninel Ganea
Vineri, 30 Iunie 2017 11:26

Harvard și unul dintre cei mai respectați specialiști în istoria Rusiei, scria în cartea sa „Survival Is Not Enough: Soviet Realities and America's Future”: „În cele trei volume detaliate privind achiziția sovietică de echipament și tehnologie vestică, Sutton ajunge la concluzii incomode pentru oamenii de afaceri și pentru economiști. Din acest motiv, opera sa este respinsă ca „extremă” sau, cel mai adesea, pur și simplu, ignorată”. La rândul său, Zbigniew Brzezinski, politolog și figură dominantă a Comisiei Trilaterale, confirmă explicit teza lui Sutton în cartea sa, „Between Two Ages: America's Role in The Technotronic Era”. ”Pentru dovezi impresionante privind implicarea apuseană în prima fază a creșterii economice sovietice, vezi lucrarea lui Antony C. Sutton, „Western Technology and Soviet Economic Development”, care susține că dezvoltarea economică sovietică între 1917 și 1930 a fost dependentă hotărâtor de ajutorul tehnic vestic, iar cel puțin 95% din industria rusească a beneficiat de acest ajutor”.

Dar cine era, până la urmă, acest personaj incomod, care a pus pe jar, prin cărțile sale, un întreg sistem politic-economic-intelectual?

O viață dedicată adevărului

Antony Sutton a fost o persoană discretă, în special în ceea ce privește biografia sa. Îi plăcea publicitatea și nici nu era avid de interacțiuni sociale. Prefera să studieze arhivele și să descopere acele documente care luminau istoria.

S-a născut în 1925, la Londra, într-o familie de ingineri, cu tradiție în domeniile tehnice. După studii primare solide, între anii 1936 și 1941, la colegiul Bishopshalt Grammar School, situat în proximitatea Londrei, Sutton se angajează pentru doi ani într-o companie specializată în producerea oțelului, după care este recrutat în armată. Participă la debarcarea din Normandia, iar mai târziu ajunge cu trupele aliate în Germania, unde ia parte la un program de denazificare la Universitatea din Gottingen. Întors în Albion, în toamna anului 1947, Sutton se înscrie la Universitatea din Southampton unde obține titlul de doctor în economie, patru ani mai târziu. Dezgustat de naționalizările guvernului britanic, în 1953, decide să emigreze în Canada, unde ocupă poziții importante în companii care activau în industria metalurgică și extractivă, iar patru ani mai târziu se stabilește în SUA, cu o slujbă similară.

La sfârșitul anilor '50, după cum mărturisea chiar profesorul Sutton, într-unul din puținele sale excursuri memorialistice, dobândise o experiență și o cunoaștere solidă a tehnologiei din cinci țări diferite, ceea ce îi permitea să fie foarte categoric în privința așa-zisului „avans” sovietic, acceptat dogmatic în Apus. De altfel, această „ciudățenie” teoretică - cum ar putea o economie comunistă, prin definiție supercentralizată, să inoveze - a generat interesul său academic pentru istoria și originile tehnologiei comuniste. Drept urmare, în anul 1959, se înscrie la UCLA, iar aici, în biblioteca universității, începe să descopere tot mai multe surse primare care îi confirmă ipoteza sa fundamentală, potrivit căreia industria bolșevică a fost construită și întreținută de companiile și guvernele occidentale. O teză mult prea neliniștitoare, imposibil de digerat, atunci ca și astăzi, care i-a împiedicat, în bună măsură, susținerea doctoratului la UCLA, obținut totuși la altă universitate. În pofida acestui recul, un membru al comisiei de la UCLA îl „împinge” să devină profesor de economie la California State University, dar acolo va întâmpina aceeași presiune politică. „În toată experiența mea profesională, la compania Motorola, la UCLA sau Cal State, nu am întâlnit pe nimeni care să susțină că economia URSS este înapoiată sau stagnantă”, avea să spună, mai târziu, Sutton.

Își continuă, pe cont propriu, inclusiv financiar, cercetările în arhivele Departamentului de Stat[7] pentru a dovedi ajutorul oferit bolșevicilor de către SUA și Marea Britanie. Primul manuscris al trilogiei sale este gata de a fi publicat în 1966, dar, după cum i-a declarat unul din cei mai importanți editori americani, Henry Regnery, „cartea nu este comercială”. De fapt, concluzia volumului era devastatoare, și deci inacceptabilă, pentru consensul public: „Tehnologia sovietică este tehnologia vestică. Punct”.

Cu toate acestea, Hoover Insitute, prin directorul adjunct Al Belmont, fost director al unei divizii importante din cadrul FBI, îi oferă posibilitatea de a-și continua cercetările în cadrul think-tankului de pe lângă Universitatea Stanford, iar Sutton acceptă. Ultimul volum este gata de a fi publicat în 1971, dar apariția sa este întârziată inexplicabil timp de un an. Motivul îl reprezenta subiectul foarte specific al cărții, transferurile de tehnologie americană către URSS, într-un context politic inflamabil cum era Războiul din Vietnam.

De aici și până la expulzarea de la Hoover și din lumea academică nu a mai fost decât un pas, realizat „de către oameni de tip CIA” [8]. Sutton și-a continuat munca de istoric și economist cu aceeași hotărâre, iar lucrările sale au fost publicate de edituri independente. A urmat o nouă trilogie dedicată bancherilor americani, „Wall Street și Revoluția Bolșevică” (1974), „Wall Street și FDR” (1975), „Wall Street și ascensiunea lui Hitler” (1976), în care demonstra implicarea cvasitotală a bancherilor anglo-saxoni în proiectele colectiviste ale secolului XX.

Chiar și în anonimitatea autoimpusă, profesorul Sutton nu a scăpat de hărțuirea

establishmentului. Din când în când, spunea istoricul englez, la ușa mea apar reprezentanți ai agențiilor guvernamentale care îmi spun că sunt „greu de găsit”[9]. Fiscul american și-a făcut și el simțită prezența, deși situația financiară a profesorului era departe de a fi spectaculoasă, după cum singur declara.

„În termeni obișnuiți, materiali, m-am ratat. În termeni de descoperiri, cred că am avut succes.(...) Pe de altă parte, am scris 26 de cărți, am publicat mai multe newslettere șamd....dar cel mai important este că nu am renunțat la a spune adevărul. Și nu am cedat”[10], își descria Sutton cariera.

Până la finalul vieții, Sutton a rămas un optimist temperat, credincios în Dumnezeu, convins că sistemul actual, creat pe minciună și corupție, se va distruge, cu toate că nu întrevădea pe termen scurt altceva decât „haos și confuzie”. Antony Sutton a trecut la cele veșnice neașteptat, în 2002, din cauze naturale, conform documentelor prezentate de medici.

Wall Street și Revoluția Bolșevică

Istoria căderii Imperiul Țarist, în februarie 1917, și a preluării puterii de către bolșevici, câteva luni mai târziu, a fost, pentru multă vreme, tributară explicațiilor standard furnizate de ideologia marxistă[11]. Prăbușirea catastrofală a ultimei autocrații ortodoxe era pusă pe seama condițiilor economice și sociale dezastruoase din Rusia începutului de secol XX [12]. Triumful comuniștilor în octombrie nu a fost nici el pe deplin explicat. O mână de fanatici, exilați la începuturile lui 1917 prin toate colțurile lumii, fără niciun fel de susținere populară semnificativă, a reușit, în mai puțin de un an, să ajungă la conducerea celui mai mare imperiu al lumii. Desigur că este doar un fel de a spune că Lenin&co. controlau într-adevăr Rusia. În afara celor două mari orașe, St. Petersburg și Moscova, unde erau bine organizați, bolșevicii se aflau sub asediul Albilor, al celor rămași credincioși țarului și al țăranilor. Până și Lenin recunoștea, în anul 1921, că sfârșitul revoluției este aproape. Dar, cu toate acestea, demența comunistă a continuat, iar până la Antony Sutton, și chiar și după, au lipsit explicațiile convingătoare pentru această improbabilă victorie.

De asemenea, este destul de familiară povestea călătoriei lui Lenin din Elveția în Rusia, sub patronajul armatei germane, dar prea puține alte detalii au fost oferite de istorici. Despre revenirea lui Trotsky din SUA nu se pomenește aproape nimic în istoriile curente. Ori acești oameni, ca să luăm doar cele mai reprezentative exemple, nu erau niște anonimi, ci nihiliști cunoscuți serviciilor de informații, comuniști aflați în căutarea revoluției mondiale. Înainte de a

ajunge în Statele Unite, Trotsky, de pildă, a fost expulzat din Franța și Spania, iar pe drumul de întoarcere în Rusia a fost reținut de poliția canadiană tocmai deoarece era suspectat că va încerca să destabilizeze guvernul provizoriu rus. Cum a fost posibil voiajul revoluționarilor pibegi și instaurarea comunismului, în lipsa aparentă a unei susțineri financiare, demonstrează „Wall Street și Revoluția Bolșevică”.

Bref, establishmentul anglo-saxon a furnizat bani, recunoaștere oficială, tehnologie, arme, logistică și servicii de relații publice. Așadar, comuniștilor li s-a oferit aproape totul.

În 1917, de pildă, Lenin îi recomanda Angelicăi Balabanoff, responsabilă de Internaționala Comunistă din Stockholm, să cheltuiască fără scrupule financiare pentru agenția de (dez)informații de acolo. „Avem fonduri suficiente la dispoziție”, o asigura părintele revoluției. Înainte de a se îmbarca spre Rusia, Trotsky trăia pe picior mare în New York. Deși nu avea nicio sursă de venit consistentă, avea la dispoziție o limuzină cu șofer, un apartament excelent și ajuta cu bani revoluționarii ruși. Ba mai mult, în momentul în care a fost reținut de poliția canadiană, în aprilie 1917, avea asupra sa 10.000 de dolari. Toate sursele oficiale confirmă că Trotsky a primit un pașaport american prin intermediul președintelui Woodrow Wilson, iar eliberarea sa din custodia canadiană s-a realizat la presiunile guvernului britanic. Și după „luna de miere” relațiile au rămas mai mult decât prietenești, în pofida hărțuirilor de fațadă. În martie 1918, ambasadorul american în Rusia, David Francis, trimitea o telegramă la Washington, în care își informa superiorii: „Trotsky dorește cinci ofițeri americani pentru a lucra în calitate de inspectori militari și mai solicită personal feroviar calificat plus echipamente”. [13] La momentul acela, președintele Woodrow Wilson hotărâse deja, în mod oficial, ca SUA să se abțină de la orice intervenție în Revoluția Comunistă, ceea ce însemna, în practică, să nu intervină împotriva bolșevicilor.

În paralel cu toată această acrobație de imagine, oficialii administrației Wilson, în tandem cu reprezentanții Wall-Street, lucrau pentru recunoașterea legitimității guvernului sovietic. Consilierul președintelui Wilson, colonelul Edward M. House, recomanda suprimarea prin mijloace informale a articolelor din presa americană în care bolșevicii erau portretizați ca dușmani ai Americii, iar oficialii de frunte ai J.P. Morgan executau demersuri similare. „Forma de guvernământ sovietic este cea mai potrivită pentru poporul rus” îi scria lui Wilson, în octombrie 1918, William Saunders, directorul adjunct al Rezervelor Federale New York și președinte al American International Corporation (un vehicul de investiții al grupului J.P. Morgan și al familiei Rockefeller). De asemenea, Ivy Lee, fondatorul relațiilor publice și omul de PR al grupului Rockefeller, se străduia din răspuțeri pentru a obține o îmbunătățire a imaginii sovieticilor în rândul opiniei publice americane.

Nu au lipsit nici ajutoarele directe, făcute în văzul lumii, fără stânjeneală, cum au fost cei un milion de dolari[14] oferiți bolșevicilor de William Boyce Thompson, președintele Rezervei Federale din New York, pentru a-și răspândi ideile în Germania și Austria. Același Thompson, împreună cu Thomas Lamont, unul dintre partenerii J.P. Morgan, au fost responsabili pentru palinodia cabinetului britanic condus de Lloyd George, inițial vehement antibolșevici, ulterior, în urma discuțiilor purtate cu cei doi bancheri, favorabili lui Lenin și Trotsky.

Probele incriminatoare abundă în cartea lui Sutton care aduce exemplu după exemplu despre această monstruoasă coaliție. Paradoxal, poate, pentru cei deprinși cu falsele opoziții ale cărților de istorie și economie mainstream, nu era nimic nefiresc în acest mariaj al demiurgilor capitaliști cu titanii revoluției. Chiar în „Wall Street și Revoluția Bolșevică” se vorbește, în treacăt, este adevărat, dar nu mai puțin documentat, despre implicarea aceluiași corporații și personaje în revoluția chineză a lui Sun Yat Sen[15], în Revoluția din Panama și în activitățile revoluționare mexicane ale lui Caranza și Villa.

În cartea de față, explicația lui Sutton pentru interesul neobișnuit al bancherilor în succesul bolșevismului țintește spre distrugerea competiției. Rusia reprezenta, înainte de 1917, economia cu cea mai rapidă creștere economică din lume, cu o datorie externă mică, inflație practic inexistentă, datorată etalonului aur, și cu o economie inovativă. Potrivit lui Sutton, din punct de vedere tehnologic, Rusia se putea compara în acel moment cu orice țară din lume[16]. Așadar, era întrucâtva natural ca Wall-Street-ul să vadă un rival de temut în Imperiul Țarilor. Monopoliștii din SUA erau în căutarea unui monopol global și cel mai sigur monopol era un stat de tip sovietic.

Aici trebuie să luăm în considerare că acest ajutor dat mișcărilor revoluționare a debutat mai devreme, în timpul Războiului Ruso-Japonez și, mai apoi, în decursul Revoluției de la 1905. Jacob Schiff[17], partener al companiei Kuhn, Loeb&co., a fost chiar decorat de către guvernul japonez datorită contribuției financiare la succesul armatelor nipone. Schiff a mers până într-acolo încât s-a asigurat că prizonierii de război ruși primesc în detenție literatură revoluționară și subversivă, deoarece obiectivul său declarat era distrugerea monarhiei, din cauza persecutării evreilor [18]. Din acest punct de vedere, cel de-al doilea appendice al cărții reprezintă în sine o contribuție istorică majoră pentru că respinge teoria conspirației evreiești, susținută în epocă printre alții de Winston Churchill, și subliniază rolul minor pe care bancherii cu origini iudaice l-au jucat în Revoluția din Octombrie, prin comparație cu oligarhia WASP. Ba mai mult, același Schiff, de pildă, s-a poziționat împotriva bolșevicilor în lunile tulburi ale anului 1917.

Spre sfârșitul vieții, odată cu publicarea volumului despre societatea secretă Skull&Bones,

Sutton va avansa dincolo de explicația strict materialistă. Corporațiile bancare erau interesate să exploateze Rusia, au jucat un rol covârșitor în economia sovietică, au realizat planul cincinalului bolșevic, au ridicat fabrici și uzine după modelul celor din SUA, doar că mai mari, au negat fără rușine că în URSS există lagăre de muncă forțată, însă filosofia acestor acțiuni nu o reprezenta stricto sensu căutarea profitului, ci dialectica[19]. Vechea idee hegeliană, conform căreia istoria avansează prin conflicte (teză-antiteză), a luat forma unui proces controlat, în care adversarii sunt creați și manipulați de aceleași entități (bancare) spre realizarea unei utopii colectiviste. „Ceea ce ne diferențiază pe voi, radicalii, și pe noi, cei care avem opinii opuse, nu este atât scopul, cât mijloacele”, declara, în 1924, directorul American International Corporation, Otto H. Kahn, în fața unei adunări de socialiști americani.

La scară mai mică, această competiție dirijată este suficient de cunoscută în sistemele democratice parlamentare, unde, frecvent, companii sau personaje private stipendiază fără discriminare ideologică toate forțele politice relevante[20]. Sutton, de pildă, demonstrează implicarea acelorași cămătari care finanțau bolșevismul internațional în organizarea unor ligi anti-comuniste în SUA. Chiar și în cazul Războiului Civil din Rusia, el arată cum bancherii nu s-au ferit să dea o mână de ajutor forțelor conduse de Amiralul Kolcheak, deși finanțarea, sub formă de împrumut în acel caz, era văzută mai degrabă ca o plasă de siguranță, în cazul în care bolșevicii urmau să piardă disputa militară. Cu alte cuvinte, ca și în cazul unor credite obținute de guvernul țarist în timpul războiului, nu există nicio dovadă a unui colaboraționism ideologic sau de altă natură mai profundă.

În acest context, singura obiecție[21], minoră totuși, care s-ar putea aduce acestei capodopere istorice este presuposiția libertariană prin care autorul are tendința, uneori, să interpreteze evenimentele. De aici apare, cred, și lipsa de nuanțe asupra monarhiei țariste, văzută ca fiind la fel de coruptă ca și guvernele care au succedat-o, precum și lumina extrem de favorabilă în care sunt descrise Armatele Verzilor.

În loc de concluzie

După ultimele sale cercetări, Antony Sutton era de părere că întreaga istorie a ultimelor două secole trebuie rescrisă. E dificil, măcar și după ce parcurgi „Wall Street și Revoluția Bolșevică”, să contești acest punct de vedere. Cu precădere istoria secolului trecut ne-a fost prezentată ca o gigantică luptă între un (fals) bine și rău, între pseudo alternative ireconciliabile, manipulate de aceiași eterni sforari. Pentru a depăși acest nivel precar de privitori ai umbrelor din peșteră și a încerca o terapie intelectuală, un prim început îl constituie aflarea adevărului istoric. Iar cartea profesorului Sutton are această calitate foarte greu de găsit în modernitate.

Cartea poate fi comandată de pe [Magazinul Anacronic](#).

Note

[1] Will Durant, jurnalist la New York Times a primit, în anul 1932, premiul Pulitzer pentru seria de reportaje glorioase din URSS despre realizările staliniste.

[2] Vezi, de pildă, scrierile lui Pierre Ryckmans despre China, scrise sub pseudonimul Simon Leys, pentru a evita distrugerea reputației de către cercurile maoiste occidentale

[3] Vezi, de pildă, appendixul din prezentul volum, dedicat legăturii dintre bancherii evrei și Revoluția Bolșevică

[4] Pentru o discuție relevantă despre cum se scrie istoria, vezi eseul Margarinei Nelipa despre moartea lui Țarului Alexandru al III-lea, accesibil la <http://www.oocities.org/mushkah/AlexanderIIIDeath.html>. De altfel, seria de monografii ale autorei dedicate Țarului Alexandru al III-lea, Țareviciului Alexei și lui Rasputin sunt scrise aproape exclusiv pe baza documentelor primare, ceea ce explică și reputația autoarei.

[5] An interview with Antony C. Sutton, Researcher Emeritus, By Kris Millegan, 1999, Little Red Hen.

[6] Ibidem

[7] Până în anul 1946, munca de informații a guvernului american era efectuată de

Departamentul de Stat, astfel că materialele folosite de Sutton aveau o valoare istorică inegalabilă

[8] Sutton, Antony et al., *Fleshing Out Skull & Bones Investigations Into America's Most Powerful Secret Society*, TrineDay LLC, 2003

[9] An interview with Antony C. Sutton, Researcher Emeritus, By Kris Millegan, 1999, Little Red Hen.

[10] Ibidem.

[11] O lucrare recentă în canonul ideologic standard scrie Orlando Figes, „Revoluția Rusă. 1891-1924. Tragedia unui popor”, Iași, Editura Polirom, 2017. Pentru un scurt comentariu critic asupra lui Figes, vezi recenzia mea accesibilă la <http://karamazov.ro/index.php/ce-citim/507-revoluia-rus.html>. O schimbare de paradigmă semnificativă asupra Rusiei apare odată cu lucrările lui Dominic Lieven, ed. „Cambridge History of Russia”, vol II (Cambridge), 2006 și „Nicholas II. Emperor of All The Russias”, 1993.

[12] Pentru o perspectivă revizionistă, vezi Boris Ananich, „The Russian Economy and Banking System”, în Lieven, 2006

[13] „Wall Street și Revoluția Bolșevică”, Editura Anacronic, 2017

[14] Echivalentul în zilele noastre, ținând cont de inflație, a aproximativ 20 de milioane de dolari

[15] Informația pare să fi devenit banală din moment ce până și un film recent, finanțat de guvernul comunist chinez, „1911”, menit să aniverseze centenarul revoluției chineze, discută într-o lumină pozitivă relația bancherilor anglo-saxoni cu Sun Yat Sen

[16] Sutton, „Western Technology and Soviet Economic Development. 1917-1930”, Hoover, 1968

[17] Best, Gary Dean. “Financing a Foreign War: Jacob H. Schiff and Japan, 1904-05.”, American Jewish Historical Review no. 61 1971/72;

[18] Pentru o discuție foarte nuanțată despre relațiile dintre evrei și ruși în timpul Vechiului Regim, vezi Alexander Soljenițin, „Două secole împreună. Evreii și rușii înainte de revoluție”, București, Editura Univers, 2009

[19] O scurtă și folositoare investigație a rădăcinilor dialecticii, dincolo de Hegel, realizează James Kelley, „Anatomyzing Divinity: Studies in Science, Esotericism and Political Theology”, Trine Day, 2011

[20] Potrivit unor cercetători contemporani, care au mers pe urmele furnizate de Antony Sutton, avem toate motivele să credem că dialectica manipulată continuă nestingherită și în zilele noastre. Vezi James Corbett, „The Great Decoupling: How the West is Engineering its Own Downfall”, accesibil la

<https://www.corbettreport.com/the-great-decoupling-how-the-west-is-engineering-its-own-downfall/>

[21] Există, cel puțin, o eroare factuală în carte, dar astfel de inexactități sunt, probabil, inevitabile în orice astfel de demers. Sutton discută despre sosirea lui Trotsky la granița ruso-finlandeză de la Tornea, însă, în 1917, nu exista Finlanda, iar Tornea este azi un punct de frontieră între Finlanda și Suedia.